

Ah O Alaca Akşamlar

– redfer · 17 Nisan 2025

Peygamberimiz H.Muhammad Mustafa (s.a.v)in hatırasına ithafen
Hayat hikayesinin 124.bölümü

topraktan geleni toprak yoğuracak
aç gözlüleri toprak doyuracak
o insanlar anlamadılar
ölülerin bile anladığı yağmur çiçeklerindeki hüznü
akşamların yumuşak tüyelerine dokunmuş kargılar misali
azgın atları boşandıran bir ölüm var dostum

doğrusu böyledir bu hikayet
az tamah çok ziyan getirir her an
kanaattir nefse yular demişler
şimdiki halimizde
elimizde su akışları
aramızda hece taşları

ağıtlar dilim dilim dilimizde
yük yük oldu isyanlar belimizde

son gemi de ufuklardan geçmeden
gelin ebabiller uçurarak
akşam vakitlerinde sicciller düşürelim başlarına
beyaz yeveli atlarla
atılalım son hücumda
son ucu ölümlü dünyaya...

bize her gün kendimizi hatırlatan
bir ucunda aldanışlar
diğer ucunda yanışlar
ve uyanışlar olan bir ufuk o
bu uçtaki gülümseyişleri
ötede gönül aydınlıklarına çevirecek bir çizgi

ah o alaca akşamlar
güneş görünmez olur da gök bulutlanır da hani
sonu gelmez bir uykuya dalar gibi
girilir bahar ülkesine ya
bilemezsin kara mı, ak mı
ya yakın mı
uzak mı

acıdan korkanlar
bilmezler nedir yaşamının zevkini
bilmezler dostum
yerin üstünde görüp geçirdiğimiz rüyaların
yerin altında ebediyen devam edeceğini

Esirgeyen ve Bağışlayan huzurunda
kaluya bir bela sözünün
son sınavını başarmış
yaran meclisinde
bütün belalardan uzak
bütün çirkinliklerden azade...

acılardan ne korkarsın
hüzün ikiz aynanın öbür yüzüdür dostum
arka yüzünde gerçek görünür her daim
geleceği karanlık görerek

azmi bırakmaktır
işte bu yüzden en acılı acıları
ve korkularımızı giyindirip ruhumuza
ateş almış gemilerin suya yansıyan yangınları gibi
kızartır içimizi

ondandır
onda ay parçası olur akledilirse eğer
yüzlerce kent dosyaları
her kentin kabristanında dostum
iki karış toprak tabakası kadar
canlarımıza yakın
en olmadık acılar

acılar
bir hüznün en belirgin hatırasıdır
geçmişte yaşananların en yüce anıtıdır
çekilen çilelerin
canla başla dikilmiş ölümsüz heykelidir

paylaşmış acılar
bir barajın önündeki seti yıkar
aynı insanlık yatağına akıtır bizi
bir kez daha tanışırız birbirimizle
bir kez daha barışırsız kendimizle

bu yüzden
tam da bu yüzden
acıların kurbanlarını anarken
onların canlarıyla kanlarıyla ödedikleri
o ağır bedel
bizim canımıza can katar

bizi küskün düştüğümüz kuytulardan kaldırıır
gömüldüğümüz bezginliklerden kurtarır
içine düştüğümüz bıkkınlardan çekip alır
kış uykusundan uyandırır yüreklerimizi

acılar can aynasıdır

bizi bize gösterir
unuttuğumuz güzel yüzümüzle tanıştırır
bir hatırlayışın adıdır
acılar

*

hicretin 10. senesi
rebiülevvel ayının onuncu günü.

efendimizin mübarek kalbi bütün insanlara karşı
bir şefkat ve merhamet kaynağını andırıyordu
çocuklara karşı ise bambaşka bir muhabbet
apayrı bir şefkat besliyordu

hele kendi çocuklarına karşı
adeta bir şefkat ve sevgi deryasıydı
hz. hatice'den dünyaya gelen
iki oğlu kasım ve abdullah'ı
henüz mekke'de iken ve bebek yaşta
ebedi aleme uğurlamıştı

abdullah isimli çocuğuna
tayyib ve tahir lakapları vermişti
onların ebedi aleme göçü ile
mübarek kalpleri oldukça teessür duymuştu
hz. mariye'den sevgili oğlu ibrahim'in
dünyaya gelişi onu bir derece teselli ediyordu

biricik oğlunu fazlasıyla seviyordu
mübarek elleriyle başını okşuyor
kucağına alıp göğsüne basarak
sevgi ve şefkatini izhar ediyordu

evet,
şefkat rahmet-i İlahiye'nin
en latif, en güzel, en hoş, en şirin cilvelerindendir
şefkatin en şirini de evlada karşı duyulandır
çocuk ,
Cenab-ı Hakk'ın anne-babaya

muvakketen teslim edilmiş bir emanetidir

işte, resul-i kibriya efendimiz
her emanet gibi bu emanete karşı da
gereken alakayı esirgemiyordu
çocuğunu, Cenab-ı Hakk'ın rahmetinin
bir cilvesi olarak görüyor
onun için seviyor
bağrına basıyordu

hz. ibrahim on altı ayına henüz ayak basmıştı
efendimiz onun hastalandığı haberini aldı
sevgili oğlunun annesi hz. mariye ile birlikte
oturdukları bağ içindeki evine gitti
efendimiz, hasta yatan nur topu oğlunun gözlerinde
eski parlaklığı ve hareketli bakışlar göremiyordu

gürbüz ve hareketli ibrahim
bir anda sessiz, sakin
dünyadan küsmüş gibi duruyordu
bu haliyle ebedi aleme yolcu olduğunu
adeta ifade etmek istiyordu
durumu fark eden efendimiz
kucağında tuttuğu sevgili oğlunun
yavaş yavaş kayan gözlerine bakarak

ey ibrahim
Allah'ın takdirine karşı elden ne gelir buyurdu
biraz sonra hz. ibrahim
fani dünyaya gözlerini yumdu
efendimizin (a.s.m.) mübarek gözlerinden yaşlar boşandı

hz. abdurrahman bin avf
ya resulallah...
siz de mi ağlıyorsunuz
böyle ağlamaktan
halkı men etmemiş miydiniz deyince
efendimiz (a.s.m.) şöyle buyurdu

eyy ibni avf
benim bu ağlamam
şefkatin eseridir
acımadan ibarettir
merhamet etmeyene
merhamet edilmez

efendimiz göz yaşlarına hakim olamadı
gözleri yaşla dolunca şöyle buyurdu
göz yaş döker,
kalp teessür duyar
biz, yüce Rabbimizin
razı olacağı sözden başkasını söylemeyiz
vallahi,
ey ibrahim
senin ayrılığın bizi fazlasıyla mahzun etti.

bir erkek evlada doyamamanın
hasretli gözyaşlarını akıtan efendimiz
daha sonra
karşısındaki dağa bakarak şöyle buyurdu

ey dağ
eğer, bendeki üzüntü sende olsaydı
muhakkak yıkılmış gitmiştin
fakat biz
Allah'ın bize emrettiğini söyleriz
inna lillahi ve innâ ileyhi raciun

teçhiz ve tekfininden sonra
en mutena ve mübarek eller üzerinde
hz. ibrahim
baki mezarlığına götürüldü
peygamber efendimiz (a.s.m.) orada
cenaze namazını kıldırdı

kabir hazırlanmıştı
efendimiz (a.s.m.) kabirde bir delik gördü
kabir kazanın dikkatini çekti

oranın kapatılmasını emretti
kabiri kazan ya resulallah
o delik mevtaya ne zarar verir
ne de fayda
deyince

kainatın efendisi Őu dersi verdi
evet, o ölüye fayda da vermez zarar da
ancak, dirinin gözüne zarar verir
rahatsız eder
Allah, kul bir iş yapınca onu
mükemmel yapmasını ister

bundan sonra
hz. ibrahim kabre konu
server-i kainat resul-i kibriya (a.s.m.)
mübarek elleriyle
göz yaşları arasında
kabrin üzerine toprak serpti
su serpti

hz. ibrahim'in vefat ettiği gün
güneş tutulmuştu
halk bunun,
onun vefatıyla ilgili olduğunu sanarak
ibrahim'in ölümü sebebiyle güneş tutuldu dedi

resul-i kibriya efendimiz bunu duyunca
mescid-i Őerife vardı
Allah'a hamt ve senadan sonra
ashab-ı kirama Őunları buyurdu

ey insanlar
biliniz ki, güneş ve ay
Allah'ın kudret alametlerinden ikisidir
bir kimsenin vefatı
veya birinin hayatı sebebiyle tutulmazlar

bunları tutulmuş gördüğünüzde

hemen mescitlere gidiniz
onlar açılıncaya kadar da
Allah'a dua ediniz
namaz kılınız

hz. ibrahim'in ölümü ile
efendimizin çocuklarından sadece
kızı fatıma
hayatta kalmış oluyordu
bu da onun neslinin hikmete binaen
oğullarından değil
kızından devam edeceğinin bir ifadesiydi

böylece
'muhammed, hiçbirinizin babası değildir
o Allah'ın resulüdür
ve peygamberlerin sonuncusudur'
ayet-i kerimesinin işari manası
anlaşılmış oluyordu

redfer